

Brána

Byli jsme zase ve věži a každý jsme leželi ve své posteli.

„Sajo? Spíš?“

„Ne! A ty?“

„Já taky ne. Nemůžu usnout!“

„To jsme dva. Pořád se mi to všechno honí v hlavě. Jedno přes druhé. Dozvěděli jsme se tolik věcí, ale mám pocit, že s každou odhalenou věcí přibudou dvě další neznámé.“

„Hmm... Mě trápí něco jiného. My vlastně nevíme, kde je ta brána!“

Saja se posadila na posteli. „No jo! Na to jsme úplně zapomněli! Kde by tak mohla být ta brána? Budeme tam muset ještě znovu!“

„Kam?“ ptal jsem se.

„No, za Stoenem, ne? Ten to určitě ví.“

„A co když neví? Neříkal náhodou, že toho třináctého Jaos poslal bránou? Jaos poslal! Ne oni, ale Jaos!“

„To máš pravdu. Tak se zeptáme Jaose.“

„Jenže Jaos je podle všeho jen třetinový, takže to vůbec nemusí vědět.“

„Nevím, ale analyzuji ten problém,“ ozvalo se. Jaos nás poslouchal.

„Uuáá!“ vyjekla Saja. Náhlý Jaosův vstup do našeho rozhovoru ji polekal. Pokračovala: „Buďto to fakt neví, nebo si dělá legraci.“

„Nedělám si legraci,“ prohlásil Jaos dotčeně a pak nám začal vyprávět vtipy. Když už se Saja nemohla ani smát a těžce

ze sebe vysoukala, že se asi počůrá, Jaos přestal. Za chvíličku potom jsme usnuli a probudili se až ráno. Já se probudil dřív než Saja a hned jsem šel ke stolu. Na stole už byla připravená snídaně.

„Jaosi, to, co jíme, je taky z těch tvých malých stavebních potvůrek?“ zeptal jsem se.

„Myslíš mé nanočástice? Ne,“ odpověděl Jaos, „vaše jídlo je běžná organická matrice, doplněná o anorganické složky.“

„Aha, ne že bych tomu rozuměl, hlavní je, že je to moc dobré. Jsi výborný kuchař!“

„Děkuji! Našel jsem pravděpodobné místo brány, o které jste mluvili včera v noci.“

To už slyšela i Saja, která se zrovna zvedala z postele. Vypadala, že věci kolem sebe zatím moc nevnímá. Držela se za břicho.

„Bolí mě břicho.“

Jaos hned zareagoval: „Lehni si, nastavím regenerační komoru.“ Regenerační komora se začala snášet nad postel. Saja ji ale odstrčila.

„Nechci komoru, zajímá mě ta brána... a bolí mě břicho... a mám hlad.“

„Tebe bolí břicho a přitom máš hlad?“ divil jsem se. „Nejsi zase nějak divně nemocná?“

„Ne! To je z těch včerejších vtipů! Bolí mě svaly na bříše, ne žaludek!“

Saja se mračila a rozhlížela se kolem sebe.

„Tak se nemrač. Podívej, jak je venku hezky.“

„Hezky, nehezky, chci se podívat domů. Hned po snídani.“

Až teď jsem si uvědomil, že Saja se od té nemoci nebyla ani na chvíli podívat doma.

V tom se ozval Jaos: „Další ztráta kontroly nebyla v předpokládaném čase zaznamenána. Myslím, že byste se měli

na nějaký čas vrátit domů a odpočinout si. Doma můžete plánovat, co bude potřeba na vaši cestu skrz bránu.“

Oběma se nám ten nápad zamlouval. Hned jak jsme dojedli, vydali jsme se ke kruhu. Saja mě ale zastavila: „Počkej, vyzkoušíme můj nový krystal, jestli taky funguje pro přenos.“

Chytli jsme se za ruce, abychom se přenesli oba najednou. Krystal fungoval. Stáli jsme doma u Saji v jejím pokoji. Její dvojnice tam byla také, ale jen chvílku, protože hned po našem příchodu zmizela. Na chodbě jsme uslyšeli kroky.

„Zmiz!“ zašeptala Saja a já poslechnul. Přenesl jsem se k nám domů. Tam to proběhlo podobně. Můj dvojník zmizel a já byl zpět na svém místě. Hned jsem šel na chodbu, abych se pozdravil s rodiči. Zastihnul jsem oba u stolu se snídání.

„Snad nemáš ještě hlad?“ ptala se maminka.

„Ne, ale ještě jsem si s vámi chtěl chvíli popovídat.“ A tak jsme chvílku povídali o tom, co koho z nás dnes čeká a na co se kdo těší. Bylo to fajn. Mě čekal kroužek historie, pak matematiky a ještě pohybový kroužek.

Nejdřív jsem se na všechny těšil, ale pak jsem se začal cítit divně. Co když se něco stane a já bych měl být někde jinde. Já vím, že mě Jaos poslal domů, ale to přece nic nemění na tom, že stále potřebuje naši pomoc. Je jasné, že Jaos není v pořádku. Jak to říkal Stoen? Že jednota trojice byla porušena? Nebo tak nějak. Jaos nás ale poslal domů, tak snad ví, co dělá a všechno bude v pořádku.

Několik dní to vypadalo, že se vše vrátilo do normálních kolejí. Možná to bylo i několik týdnů. Byli jsme doma, chodili jsme na kroužky a po odpolednech jsme plánovali, co všechno musíme připravit na cestu branou kamsi do neznáma. Jaos se nám neozýval a do jeho věže se nám ani moc nechtělo. Až jednoho dne se zase všechno změnilo. Ráno to vypadalo, že půjde o další běžný den, ale nakonec bylo všechno jinak.

Vyrazil jsem na kroužek historie. Dole před domem jsem nedával pozor a do někoho narazil. Byla to pořádná rána. Úplně se mi zatočila hlava. Byla to asi nějaká holka, protože jsem zaslechnul nějaký dívčí hlas, jak říká: „Promiň.“ Ale jak jsem po tom nárazu všude kolem viděl hvězdičky, moc jsem to nevnímal. Když jsem se vzpamatoval, ta holka už byla kus ode mne. Viděl jsem zezadu jen její pláštík a kapucu, co měla na hlavě.

Dorazil jsem na kroužek historie, ale pořád jsem musel myslet na něco jiného. Vše, o čem byla řeč, se zdálo nepodstatné a nicotné. I když jsme měli jít do vizualizéru, na což jsem se vždycky těšil, teď jsem na to neměl náladu. Jako by se mi do mysli vtíralo nějaké neodbytné volání. Najednou jsem se cítil nějak provinile, že jsme za Jaosem ve věži už tak dlouho nebyli.

Pak byl kroužek matematiky. Když jsme se sešli před Chrámem vědění, hledal jsem pohledem Saju. Byla úplně vzadu. Jindy se vždy snažila být co nejbližší našeho dohlázele. Vypadala, že je myšlenkami někde jinde. Přišel jsem k ní a pozdravil jí. Odpověděla ledabyle a tak divně se na mě podívala. Vyvedlo mě to z míry. Jako by se se Sajou stalo něco divného. Jako by to snad ani nebyla ona. Skoro jsem ji nepoznával.

Zastavil jsem ji a zeptal se: „Sajo, stalo se něco?“ Zůstali jsme stát ve vstupním portálu. Zadíval jsem se jí zkoumavě do očí. – Ne, to nebyla Saja. – To je dvojnice, blesklo mi hlavou. To musí souviset s Jaosem! Kde je Saja? V hlavě mi hučelo. Co se stalo se Sajou? Proč tu není?

Naše skupinka mezitím vešla do předsálí. Pak jsem uslyšel hlas. Zněl jakoby z dálky. Ne, to nebylo z dálky, to bylo z toho zákoutí u vchodu do předsálí. Podíval jsem se tím směrem. Poznal jsem svého dvojníka. Ukazoval mi, abych šel k němu. Rozhlédl jsem se. Kolem nikdo nešel. Zrychlil jsem krok

a za chvíli jsem stál u něj. Promluvil na mě Jaosovým hlasem: „Taleku, máš svůj krystal?“ Sáhnul jsem si na krk. Přívěšek jsem nenahmatal. Rychle jsem u krku odtáhnul svůj oděv. Přívěšek tam nebyl.

Můj dvojník se před mýma očima rozdvojil. Jeden rychle doběhnul odcházející kroužek matematiky. Ten druhý přistoupil těsně ke mně a řekl: „Musíš rychle za jedním z dvanácti. Nikdo tě ale nesmí poznat!“ Pak mě najednou obklopil a já byl uvnitř něj. Nemohl jsem nic dělat. Jako bych se vezl v nějaké podivné schránce. Vše kolem sebe jsem sice viděl, ale nemohl jsem se hýbat. Když jsem uviděl svůj, tedy spíše náš, odlesk v jedněch dveřích, vypadali jsme jako jeden z Jaosových pomocníků. Pohybovali jsme se rychle směrem k Chrámu víry. Za chvíli jsme byli před vnitřním středovým sálem. Dveře byly zavřené. Tady jsem byl ze své dočasné schránky propuštěn. Proč mě Jaos nepřenesl? Proč takováhle divná cesta?

Dveře přede mnou se otevřely. Za dveřmi stál Stoen a ukazoval mi, že mám jít dovnitř. Vstoupil jsem a dveře se ihned zavřely. Stoen se hned otočil a vstoupil do Sálu dvanácti. V sálu dvanácti byla jedna žena. Myslím, že ta, která podporovala Stoena při jednání všech dvanácti. Pak tam byl ale ještě někdo další. Dvě postavy, co stály zády k nám. Jedna držela druhou kolem ramen. Když se otočily, poznal jsem v nich Sajiny rodiče.

„Stalo se něco Saje?“ vyhrkl jsem.

Sajina maminka se tvářila ustaraně a začala nervózně: „Taleku, Saja nám dnes ráno vše řekla. Nás to tak vyděsilo! Že se něco takového, co je v proroctví, možná skutečně děje a že jste se do toho zapletli. A...“ pak se rozbředla.

Místo ní začal mluvit Sajin tatínek: „Asi jsme to přehnali a řekli jsme jí, že s tím vším musí okamžitě přestat. Vzal jsem jí hned ten přívěšek, že se na něj půjdu zeptat Stoena.“

Pak zase pokračovala maminka: „Ale znáš Saju. Strašně se rozzlobila. Nechtěla si dát říct, říkala, že vás Jaos vybral a že ji nemůžeme bránit. Křičela, že nemůže zradit Jaose. Pak to vypadalo, že se trochu uklidnila a odešla na kroužky.“

Teď převzal slovo Stoen: „Jenže Saja nějak získala tvůj krystal, vzala si plazmový klíč a otevřela bránu. Odešla do Mezizemí sama.“

Neověřicně jsem na Stoena pohlédl a pak mi svitlo: „Ta holka, co do mě ráno před domem vrazila, to musela být Saja!“

„Jenže Saja má jen jeden krystal!“ dodal Stoen.

Sajin tatínek rychle vyndal přívěšek s krystalem, který vzal Saje. „Na, vezmi si ho!“

Vzal jsem si krystal.

Sajina maminka ale zavzlykala: „Co to děláš? Chceš říci o dítě i někoho dalšího?“ Všichni mlčeli.

„Půjdu za Sajou,“ prohlásil jsem.

„A co tvoji rodiče? Jen tak jim zmizíš ze života? Nikam nechoď a nech to na některém z dvanácti!“ snažila se mě přesvědčit Sajina maminka.

Až nyní do rozhovoru vstoupila druhá žena v místnosti, jedna z dvanácti, která dosud stála stranou. „Musíme nechat Taleka, aby se rozhodl sám. Důvěřujme Jaosovi a jeho Otcí.“

Pak sundala z krku svůj krystal a podala mi ho. Měl jsem si vzít dva krystaly? Tím ve mě začaly růst obavy o Saju. Jak to bylo? „Stačí dva krystaly, aby převzaly kontrolu nad ostatními.“ Nějak tak to bylo. Potřebuji snad dva krystaly, abych nad něčím převzal kontrolu, takže se Sajou se už nepočítá? Začal jsem mít o Saju hrozný strach.

„Ale proroctví přece říká, že...“ pokračovala Sajina maminka. Stoen ji ale jasným gestem zarazil, aby mlčela.

Pak udělal Stoen něco, co jsem nechápal. Pokynul svojí holí a uprostřed stolu se objevil otvor. Z něj jako by vystoupil

zvláštní modře světélkující předmět. Ten postupně zhasínal, až zhasnul úplně. „Jaosi, jsi tu již s námi?“ začal Stoen.

„Ano, Stoene,“ ozval se Jaos.

Sajini rodiče chtěli pokleknout, ale sám Jaos je zadržel: „Stůjte, není důvod, abyste před mým hlasem padali v bázni na zem.“

„Jaosi, může Talek nějak skrýt svůj průchod bránou?“ zeptal se Stoen.

„Možná ano, mohl by použít stavebnici.“

„Jak?“ zeptal jsem se.

„Já tu stavebnici nevidím, možná ji nevidí ani na druhé straně brány,“ prohlásil Jaos. „Dokážu ji vytvořit, zhmotnit dle starých informací, ale jakmile je reálná, její struktura mi neumožňuje, abych ji vnímal jako to vše ostatní, co vytvářím ze sebe sama.“

„Takže bys mi z podobného materiálu dokázal udělat i oblek?“ zeptal jsem se.

„Jistě.“

„A vzala si Saja stavebnici s sebou?“ ptal jsem se dál.

„Ano. Chtěla vyrobit ještě jednu náhradní. Vzala si tedy dvě stavebnice.“

„A ty jsi ji nechal odejít?“ zlobil jsem se.

Jaos neodpovídal.

Stoen ke mně natáhnul ruku a otevřel ji. Na dlani mu ležela malá kulička. „To je druhý klíč k bráně,“ řekl. Vzal jsem si ji.

„Musím jít,“ řekl jsem a nečekal na odpověď přítomných. Přenesl jsem se do věže.

Je Saja v nebezpečí? Před očima se mi vybavil ten starček, před kterým jsme utíkali od válcového terminálu. Něco uvnitř mě ale uklidňovalo. Třeba jsme tehdy byli někde jinde a brána vede úplně jinam. A nebo taky ne... třeba je to právě

to Mezizemí. Nějaká přestupní stanice při cestě na starou planetu Zemi.

Jaos mi vyrobil další dvě stavebnice. Ale co když jich budu potřebovat víc než dvě? A ještě musím zkontrolovat kanál minulosti... to byl dobrý nápad. Zjistil jsem, že od vás máme další zprávu. Popisovali jste, jak stavíte a programujete roboty, kteří jezdí. A já dostal skvělý nápad.

„Jaosi, mohl bys udělat stavebnici větší?“

„O kolik větší?“ zeptal se Jaos.

„Tak, abych z ní mohl postavit tak velkého robota, který by mě mohl vézt.“

„To není problém,“ řekl Jaos a přede mnou se objevila obrovská krabice s mnohonásobně většími dílky. Vše bylo tak akorát na stavbu vozítka pro nás. Jaos mi rychle vtisknul všechno to, co jste poslali. Rychle jsem se pustil do práce.

„Jaosi, proč jsi Saju nechal odejít samotnou?“ zeptal jsem se v průběhu stavění.

Jaos mlčel. Zopakoval jsem otázku.

„Musel jsem. Více ti nemohu říct...“ ukončil toto téma Jaos.

Stavba trvala docela dlouho, ale výsledek stál za to. Přede mnou stálo dvojmístné vozítko. Sedačky z dílků stavebnice sice nebyly nijak pohodlné, ale stačilo to. Navíc pod sedačkami vznikl prostor pro nějaké věci. Poskládal jsem tam také dvě stavebnice normální velikosti, nějaké náhradní oděvy pro mě a Saju a na Jaosovo doporučení ještě nějakou zásobu jídla a pití.

Jaos stále dodával další a další dílky podle mé potřeby. Prostor se sedačkami jsem nakonec celý zakryl naplocho spojenými dílky, takže zůstal jen úzký průzor pro výhled ven. Ve vozítku se tak dalo úplně schovat. Trochu jsem se ještě zdržel s otvíráním vstupních dvířek, které jsem nakonec umístil nahoře.

Pak jsem se ale polekal. „Jaosi, kde je vlastně ta brána? Jak to tam všechno přeneseme?“

„Předpokládám, že se to celé bude chovat jako malá stavebnice. Pokud se tedy budeš dotýkat nějaké části tvého vozítka a přenešes se, přeneš se také.“

To mě uklidnilo. „A ta brána? Kde je?“

„Polohu brány jsem určil analýzou. Saja na uvedeném místě zmizela, takže předpokládám, že tam brána skutečně je. Je to pod Centrem průzkumu dalekého vesmíru, v podzemním patře.“

„Tak to zkusíme, ne?“

„Ano, můžeme,“ odpověděl Jaos.

Oblékl jsem si nový oblek, který mi Jaos vyrobil ze stejného materiálu, jako byla stavebnice.

„Jaosi, vidíš mě?“

„Vidím jen tvoji hlavu. Zkus si nasadit kapucu a přetáhni si ji přes obličej, snad by měla být průhledná.“

„Ano, je.“

„Teď jsi mi zmizel. Dokážu pouze zaznamenat zvýšenou teplotu v místě, kde stojíš.“

Jednou rukou jsem se dotknul vozítka a druhou chytil jeden z krystalů. „Podzemní patro Centra průzkumu dalekého vesmíru,“ řekl jsem.

Ocitnul jsem se v kulaté osvětlené místnosti. „Jaosi, tady Saja zmizela?“

„Ano, patrně nějak použila klíč a prošla branou.“

Zkusil jsem sevřít v ruce kuličku a zadat adresu, jak jsme to dělali. Nic se nestalo. Saja musel přijít na to, jak použít klíč. Snad na to přijdu taky. Prohlížel jsem podlahu. Byly tam soustředné kruhy. Já i vozítko jsme stáli uprostřed. Pomyšlel jsem si, že budu muset popojet, a začal jsem se soukat dovnitř. Tam jsem si uvědomil, že jsem ještě nenaprogra-

moval ovládání vozítka. Vzal jsem notebook a poskládal program, který využíval k ovládání pohybu vozítka tlačítka a třetí motor. Jako tlačítka jsem použil čtyři dotyková čidla. Jedno bylo na jízdu dopředu, druhé dozadu, třetím se dala rychlost zvyšovat a čtvrtým snižovat. Přidělal jsem je uvnitř před sedačkou tak, aby k nim byl dobrý přístup. Pak jsem si ještě nechal od Jaose vyrobit menší motor, který jsem použil pro ovládání zatáčení.

Zkusil jsem s vozítkem popojet. Fungovalo to. Ještě jsem v programu upravil zrychlování a zpomalování, aby vozítko tolik necukalo. Dopředu, dozadu, zatáčení, zrychlování, ... zdálo se, že všechno funguje.

Vylezl jsem z vozítka a začal hledat něco, kam by se dal vložit klíč. Že by to bylo na podlaze? A skutečně tam něco bylo. Úplně uprostřed bylo několik hustších kruhů. Ve středu byla malá prohlubeň. Řekl jsem Jaosovi, že tam zkusím dát klíč. Jaos mě ale zastavil a řekl, že mám nejdřív nastoupit do vozítka. Zajet na střed a z vozítka pak vložit klíč. Ukázalo se, že bylo dobře, že jsem ho poslechl...